

Nr 212.

Av herr **Staxäng**, om anslag till utlämnande av lån för anskaffning av flyttrålar.

Stort intresse knyter sig för närvarande till försöken under sillfisket på västkusten med ett nytt fiskredskap, den s. k. flyttrålen. Denna har konstruerats av herr Yngve Bernhardsson på Fotö i Göteborgs skärgård och tillgodoser önskemålet att komma åt sill med trål, även när sillen inte står på botten utan rör sig i något mellanskikt. Den nuvarande typen, som i praktiken visat sig synnerligen praktisk och effektiv, är en tvåbåtstrål, d. v. s. den släpas fram mellan två båtar. Idealet vore nog en liknande trål, som en och samma båt orkade dra och som dessutom kunde sänkas eller höjas under gång, allteftersom ekolodet ger utslag för sillstimmen.

Redan den nuvarande typen har emellertid givit så positivt utbyte under fiske även vid relativt svåra väderleksförhållanden, att dess överlägsenhet i dagens läge är klart dokumenterad. Det har nämligen visat sig, att flyttrålen satt fiskarena i stånd att utnyttja sillförekomsterna i högre vattenskikt, där de annars varit oåtkomliga för såväl trålar av den forna typen som vadflottan, vilken i hög grad är beroende av väder och vind för att över huvud kunna fiska.

Intresset för flyttrålen ökar följaktligen, och flera båtar överväga att skaffa sig sådant redskap. Det är för övrigt av intresse att påpeka, att även i Danmark en liknande trål utexperimenterats. Fiskarena där ha gjort goda fångster med detta redskap och övergå i stor utsträckning till reformtrålen. Det är dessutom meningen att sälja denna trål här i Sverige.

Med hänsyn till eventualiteten av en ny sillperiod, som det numera talas rätt allmänt om i fiskarkretsar, vore det synnerligen önskvärt, att flyttrålen kunde komma till allmännare användning. Dels är den lättare att fiska med i varierande väderleksförhållanden, dels är den betydligt billigare att anskaffa. Medan en stor snörpvad betingar närmare 50 000 kronor numera och inte med nuvarande materialpriser och arbetskostnader torde bli nämnvärt billigare, behöva två fiskelag, som vilja skaffa sig en flyttrål, investera högst 5 000 kronor, priset för ett sådant redskap, en besparing av mycket betydande mått och av synnerligt värde, enär det gäller att hålla igen på kapitalinvesteringarna i det numera kanske överkapitaliserade fisket.

I syfte att underlätta anskaffningen av flyttrålar synes det mig i nuvarande läge angeläget, att statsmakterna på ett eller annat sätt bidra till

finansieringen. Staten har tidigare främjat nyutrustning bland annat genom att lämna redskapslån med begränsad återbetalningsskyldighet. Sålunda har fiskare, som anskaffat garn för sillfiske vid Island, fått 40 procent av lånesumman efterskänkt efter att ha använt garnen visst antal år. Samma metod borde prövas även beträffande flyttrålen. Därest fiskare kunde få 40 procent av lånesumman efterskänkt efter att ha brukat flyttrålen i tre år vore mycket vunnet även för det allmänna. Vi få nämligen inte glömma, att det just nu, då sill är en förhållandevis begärlig exportvara, som kan inbringa oss värdefull utlandsvaluta, är ett avgjort nationalekonomiskt intresse att fiskarena också sättas i tillfälle att bättre än hittills utnyttja sillförekomsterna utmed våra kuster. En premiering av flyttrål på antytt sätt skulle för övrigt inte bara stimulera till ett effektivare fiske; denna premiering är även berättigad ur den synpunkten, att det här gäller att pröva ett nytt fiskredskap.

Med stöd av vad ovan anförts hemställes,

att riksdagen måtte besluta anvisa ett anslag av 50 000 kronor till utlämnande av lån — med de avskrivningsvillkor som ovan föreslagits — för befrämjande av anskaffningen av flyttrålar, lämpliga vid sillfiske.

Stockholm den 22 januari 1949.

Ernst V. Staxäng.